

Pyrkimykset Ja Päämäärä

KAIKKINA aikoina on sellaisia työväenluokan esitaistelijoita, joiden toiminta on tähdännyt korkeammalle kuin välillisten ja tilapäisten parannuksien saavuttamiseksi työläisille, pidetty haaveilijoina, sellaisina, jotka kuvittelevat jotain mikä on yhtä mahdotonta toteuttaa kuin kuun hakeminen taivaalta lapsille leikkikaluksi. Enemmän arvostelua ovat saaneet osakseen ne, jotka ovat toimineet — puhuneet tai kirjoittaneet — uuden, luokattoman yhteiskuntamuodon puolesta; kehoittaneet työläisiä luokkana järjestymään ja järjestyneinä taistelemaan tämän lopullisen päämäärän saavuttamiseksi.

Sikäli kuin toisten työn tuloksista toimeentulonsa hankkiva luokka on kysymyksessä, tätä arvostelua voidaan heidän taholtaan ymmärtää, kun ajattelemme asiaa heidän näkökannaltaan. Onhan heidän etujensa mukaista että riistojärjestelmä säilyisi, toisten työn tuloksien hyväkseen käyttö ja niillä mässääminen pysyisi täysin laillisena ja jatkuisi loppumattomiin. Sillä niin kauan kun heillä on tilaisuus työn riistoa harjoittaa, ei heidän tarvitse ottaa osaa ruumiinsa voimia kuluttavaan ankaraan työhön, elämänsä ylläpitämiseksi ja turvaamiseksi.

Tämän seikan vuoksi ei heidän suhtautumisensa niihin, joiden toiminta kohdistuu riiston vastustamiseksi ja joiden lopullinen päämäärä on riistojärjestelmän poistaminen, rajoitukaan yksinomaan arvosteluihin. Eivät he tyydy siihen että he leimaavat sellaiset työläiset hourupäiksi, joiden paikka on vankilassa tai hullujenhuoneessa. Lukemattomissa tapauksissa on tullut todetuksi että omistavan luokan toimesta on sellaisia henkilöitä raivattu pois tieltä, häikäilemättä käytetty mitä keinoja hyvänsä tämän päämäärän saavuttamiseksi. Näin on tapahtunut aina silloin, kun jonkun on huomattu käyneen liian vaaralliseksi kapitalistien riistoduille.

Mutta suuri osa työläisistäkin — voitaisiin ehkä sanoa että enemmistö — omaa sellaisen käsityksen, että nykyinen riistojärjestelmä on ainoa mahdollinen järjestelmämuoto. "On aina ollut ja tulee aina olemaan, että on työnantajia ja työläisiä, rikkaita ja köyhiä, 'ylhäisiä' ja 'alhaisia'", kuulee usein työläistenkin sanovan. Lienee tar-

peetonta lisätä, että puheet uudesta yhteiskuntajärjestelmästä, jossa ei olisi työn riistoa, jossa ei olisi luokkia, kuulostaa heistä yhtä käsittämättömältä kuin joku sivistyskieli hottientottien korvaan.

Sellaisen käsityksen omaamista suurissa työläisjoukoissa voitaisiin vielä käsittää, jos se ei olisi aivan päinvastaista työläisten eduille. Mutta niin on kuitenkin asia. Luokkayhteiskunnassa, riistojärjestelmän vallitessa, on aina ihmiskunnan hyödyllisin osa, s.o. työläiset, alistetun ja poljetun asemassa. Eikä ainoastaan siinä suhteessa, että heidän työnsä tuloksia riistäjät käyttävät hyväkseen, vaan rosvoamiensa rikkauksien avulla pitävät työväenluokkaa henkisen ja kulttuurillisen alennuksen tilassa, kaikkien niiden kurinpitolaitosten ja välineiden avulla, joita luokkayhteiskunnan turvaksi muodostetun valtion toimesta johdetaan ja käytännössä sovitetaan.

Olisiko siis vahingoksi ihmisyyhteiskunnalle, vaikka sellainen järjestelmä poistettaisiin, joka takaa huolettoman toimeentulon vain harvoille, mutta miljoonille ainaisen puutteen sekä elämän epävarmuuden, sen orjuutuksen lisäksi, johon heidät on riiston kautta alistettu? Olisiko ihmisyyden, oikeuden ja tasapuolisuuden kannalta katsottuna vahingoksi jos kaikki yhteiskunnassa tuottaisivat kykyjensä mukaan ja saisivat tarpeittensa mukaan? Ja olisiko yhteiskunnallisen kehityksen ja edistyksen kannalta katsottuna vahingoksi, jos jokainen yksilö yhteiskunnassa pääsisi vapaasti kehittämään kykyjään ja taipumuksiaan kaikkien yhteiseksi hyväksi? Olisiko vahingoksi jos se suunnaton työn kautta luotujen arvojen tuhlaus, jota kapitalistiluokka harjoittaa riistoetujensa lisäämiseksi ja valtansa säilyttämiseksi, lopetettaisiin? Olisiko vahingoksi jos kaikki ne keksinnöt ja apukeinot, jotka voisivat hyödyttää ihmiskuntaa ja helpottaa ihmisten toimeentuloa otettaisiin käytäntöön, sen sijaan että ne nyt lepäävät käyttämättöminä vain siksi etteivät ne sovellu muutamien pääomayhtiöiden riistopyrkimyksiin?

Ei kukaan työläinen voine väittää, että nämä muutokset toteutettuina olisivat yhteiskunnallisesti katsoen vahingoksi. Niiden hyödyllisyyttä ei kukaan voine epäillä — kapitalistiluokkaan kuuluvia lukuunottamatta. Mutta ennenkuin näitä uudis-

tuksia ja yhteiskunnallisia muutoksia voitaisiin alkaa toteuttamaan, tulisi muuttaa järjestelmä. poistaa kapitalismi vallasta.

Siinä se tulikin tenä eteen.

Kuinka se olisi mahdollista?

Se on kysymys, jota monikaan työläinen ei voi itselleen saada selväksi. Kaikki teoriat sen toteuttamiseksi tuntuvat mahdottomilta. Ensiksikin epäillään kapitalismin kukistamisen mahdollisuutta; sitten sitä että työväenluokka olisi kykenevä hallitsemaan yhteiskunnallista elämää, tavarain tuotantoa ja jakoa.

Sellaisille epäilijöille voisimme esittää muuttaman kysymyksen: — Kuka on tähän mennessä huolehtinut yhteiskunnallisen kulutustarpeen tyydyttämisestä — tavarain tuotannosta ja niiden jakamisesta kuluttajille? Kenen energiaa on sen kautta kulutettu? Eikö se ole työväenluokka, joka on kaiken ylläpitäjä?

Kapitalistiluokalla ei ole yhteiskunnallisten tarpeiden tyydyttämiseen ollut vähääkään osuutta. Ainoa mitä riistoluokkaan kuuluvat tekevät, on työn luomien hyödykkeiden hyväkseen käyttäminen ja tuhlaus. Suurimmat riistokapitalistit eivät edes itse suunnittele riistotoimenpiteitä, joiden kautta omaisuutensa ja rikkautensa kokoavat, senkin tekee joku toinen heidän puolestaan, jolle he luovuttavat osan riistosaaalista.

Silloin, koska työväenluokka on kaiken elämän ylläpitäjä ihmis-yhteiskunnassa, ei sille ole mahdottomuus ottaa käsiinsä yhteiskunnallisten asioiden hoitoa kokonaisuudessaan. Mutta yhtenäisyyttä, järjestyneisyyttä ja järjestelmällisyyttä toiminnossaan se tarvitsee ennenkuin se voi sen tehdä. Ja ennen kaikkea se tarvitsee tietoisuutta, sillä ilman sitä ei ole järjestelmällinen yhteistoiminta mahdollinen. Tietoisuus toimintatavoista ja päämäärästä on välttämätön ehto.

Moni epäuskoinen on aina ollut valmis väittämään että työläiset eivät voi mitään suuria tuloksia taistelullaan saavuttaa, eivät edes taistelua käydäkseen, ilman keskitettyä johtoa. Ne ovat juuri niitä joiden tietoisuus voidaan merkitä nollalla. Tietämättömyydestä johtuu, ei ainoastaan omien kykyjensä epäileminen, vaan myöskin yhteistoimintaan luottamisen puute. Kaikkein selvemmin ilmenee tietämättömyys sellaisissa työläisissä, joilla ei ole halua eikä pyrkimystä mitään toimia, vaan jotka epäilevät kaiken mahdollisuutta, jota

eivät voi aisteillaan (näkö-, kuulo-, maku-, hajua ja tunto-) epäamättömästi todeksi havaita. Ja ne eivät kovin pitkälle ulotu.

Vallan keskittäminen työväenliikkeissä, on aina osottautunut epäedulliseksi työläisten pyrkimyksille. Niin kauan kun siihen pyritään, ei työväenluokalla ole mitään toivoa nähtävissä kapitalismista ja sen orjuudesta vapautumiseen. Johto aina tarkoittaa johdettavien alistamista, samoin kuin valtio tarkoittaa jonkun vussin ihmisryhmän valtaa toisen ihmisryhmän ylitse. Silloin kun omistava luokka pitää valtiovaltaa käsissään, tarkoittaa se sen riistoetujen turvaamista. Työläiset maksavat kustannukset, näin kustantaen oman pääkurinsa.

Mainitsimme historiallisen esimerkin siitä mihin keskitetty johto vie johdettavat, joskaan tässä tapauksessa ei ole kysymys työväenliikkeestä tai työläisten johtamisesta. Muistamme historiasta lukeneemme Napoleon Bonapartesta, Ranskan keisarista. Puheen ollessa valtiosta, sanoi Napoleon mahtavasti: "Valtio olen minä!" Valtansa kukuloilla ollessaan hän suunnitteli koko Europan laskemista valtansa alle. Tunnustettuna kaikkien aikojen suurimmaksi sotapäälliköksi, sotilaansa jumaloivat häntä. "Voittamattoman" 600,000 miehisen armeijansa kanssa hän samosi Venäjän sisämaahan. Keskitetty johto, joka oli yksin Napoleonin käsissä, vei hänen armeijansa tuhoon. Ainoastaan rippeitä hänen joukostaan palasi tältä onnettomalta retkeltä.

Työväenliikkeessä, samoin kuin missä hyvänsä yhteistoiminnoissa, joissa johto ja asioista määrittäminen on muutamien harvojen käsissä, tarkoittaa se aina johdettavien hallitsemista, milloin pienemmässä ja milloin suuremmassa mitassa. Ja silloin kun johtamisesta tai hallitsemisesta (jotka muuten ovat hyvin läheisessä suhteessa toisiinsa) on kysymys, tarkoittaa se etupäässä niiden etujen valvomista, jotka ovat saaneet johtajan tai hallitsijan valtikan käsiinsä. Lienee tuskin löydettävissä esimerkkiä, jossa valtikkaa olisi käytetty sen alaisten parasta tarkoittavalla tavalla.

Työläisten pyrkimyksissä olisi luokkakasvatukselle annettava etutila. Tietoisuuden leviäminen työläisten keskuudessa vain voi poistaa niitä vajavaisia käsityksiä yhteiskunnallisista kysymyksistä, joiden omaajina suuri osa työväenluokasta ei näe yhteiskunnallisia muutoksia mahdolliseksi, eikä

edes tarpeelliseksi. Samalla kun se avartaa käsi-tyksiä luokkienvälisistä kysymyksistä, herättää se halun tutkia ja omata parhaat toimintamuodot, kadottaa uskon johtajiin ja herättää luottamuksen

työväenluokan järjestyneeseen luokkavoimaan. Ja vain sen avulla voi työväneluokka historiallisen tehtävänsä suorittaa, kulkea kaipaamaansa päämäärään — teolliseen vapauteen.

« « «

Muistelmia Järjestäjän Taipaleelta

Kirj. Kortti No. 333389

OLI myöhäinen syksy. Talvi teki tuloaan Pohjois-Ontariossa. Kirkland Laken kaivoskylässä tehtiin työtä kuumeisella kii-reellä. Sitä "lahoa" keltaista ainetta, josta jotkut geologitit sanovat: "It's the rottenest stuff in the world", kaivettiin. Vaarallista se työ oli, ja on vieläkin. Monet Kirkland Laken kaivostyöläiset muistelivat Hollingerin kaivospaloa, joka tapahtui muutama vuosi aikaisemmin naapurikylässä Timminsissä, mutta koska elämä kaivostyöläiselle tuntuu olevan helpommassa maanalla, siellä sitä siten ollaan. Ja kultaa kaivetaan.

Niinä vuosina joilta nämä pienet muistelmat ovat, ei Kirkland Lakella ollut minkäänlaista järjestäytymistä. Anteeksi! Taidan muistaa väärin. Siellä oli mahdollisesti 11 kaivostyöläistä, jotka kuuluivat kommunistiseen kaivostyöläisten unioniin ja kaksi, jotka kuuluivat I. W. W:hen. Mutta tietäakseni ei siellä oltu toimeenpantu suurempaa järjestämiskampanjaa moniin vuosiin.

Olin C. T. K.-Liiton toimeenpanevan komitean taholta valittu tekemään kierroksen Pohjois-Ontariossa. Taskussani oli I. W. W:n työmaalähetin oikeudet ja Tie Vapautteen sekä Industrialistin tilauskuittikirja. Aikomus oli tehdä sen minkä voi Yhden Suuren Union eteen ja ottaa tilauksia julkaisuille.

Saavuini Kirkland Lakelle. Kaupunki oli outo, mutta ei ottanut kauan löytää suomalaisten asuntoja ja itselleni huoneen. Tiedustelin haalia. Kommunisteilla oli. Kirjoitin heille kirjeen ja kysyin haalia puhetilaisuutta varten. Ihmeiden ihme . . . haali myönnettiin.

Puhe alkoi kello 8 illalla. Kysymysten teko ja väittely päättyi kello puoli kaksi aamuyöstä. Muutamia voimalauseita lukuunottamatta väittelytilai-

suus, joksi puhetilaisuus muuttui, sujui suuremmista tappeluista.

Seuraavana päivänä sain muutaman tilauksen Industrialistille.

* * *

Oli kaunis kevätpäivä kun saavuini Kirkland Lakelle toisen kerran. Edellisen kokemukseni perusteella uskalsin pyytää taas kommunistien haalia puhetilaisuutta varten. Saamani vastaus tyrmistytti. Mitään mahdollisuutta ei ollut saada haalia puhetilaisuutta varten. Edellisen syksyn tilaisuutta vielä muisteltiin ja kaduttiin. Muita haaleja ei ollut saatavana.

* * *

Taas kului toista vuotta. Oli harvinaisen kaunis kesäinen aika kun jälleen saavuini Kirkland Lakelle. Oli mukana nuori tuplajuulainen poika. Matkamme oli hyvin onnistunut siihen saakka. Nuori toverini toimi puheenjohtajana ja kirjallisuuden myyjänä tilaisuuksissamme ja minä yritin puhua, tällä kertaa englannin kielellä.

Koska muita haaleja ei saatu, vuokrattiin puolalainen haali ja painatettiin ilmoituksia puhetilaisuutta varten. Tämä järjestettiin kahta päivää myöhemmälle. Siksi illaksi ilmoitimme ulkoilmakokouksen eräälle tyhjälle tontille. Kun saavuimme tontille vähää ennen kuin puhetilaisuutemme oli ilmoitettu alkavaksi, oli siellä jo kokous käynnissä.

Ystävämme kommunistit pitivät ulkoilmakokousta "sotaa ja fascismia" vastaan. Kun heidän kokouksensa oli päättynyt nousi toverini puhujalavana käytettävän kiven päälle, esittäen minut puhujaksi. Haudanhiljaisuus vallitsi kun nousin kivelle. Alotin: "Työläistoverit! . . ."

Tällöin alkoi aika mylviminen. Kun mylvimi-